

Sygn. akt II CSK 411/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko P.

z siedzibą w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwana złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 marca 2016 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 28 października 2015 r., którym Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 101 000 zł wraz z odsetkami. Powołując się na podstawę kasacyjną określoną w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

- „...czy dobrowolne przekazanie przez członka spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego przydzielonego mu w 1967 r., do dyspozycji spółdzielni mieszkaniowej, w dniu 23 stycznia 1975 r., na czas nieokreślony (45 lat), celem ponownego przydzielenia tego lokalu innemu członkowi, powoduje wygaśnięcie spółdzielczego lokatorskiego prawa do tego lokalu,

pomimo nie wypowiedzenia przez tegoż członka członkostwa w spółdzielni...”;

- „...czy spółdzielnia mieszkaniowa powinna wypłacić byłemu członkowi Spółdzielni wartość wniesionego przed przydzieleniem lokalu mieszkalnego wkładu mieszkaniowego w wysokości nominalnej (rzeczywiście wniesionej z uwzględnieniem denominacji), czy też wartość rynkową tego lokalu, jeżeli roszczenie o zwrot wartości wkładu mieszkaniowego powstało w wyniku wygaśnięcia spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego, które nastąpiło na gruncie obowiązywania ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz.U. 1961.12.61 z późn. zm.), tj. z datą przekazania lokalu do dyspozycji Spółdzielni w dniu 24 stycznia 1975 roku?...”.

Poza tym złożona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ rozstrzygnięcie „...zostało oparte na przepisach art. 11 ust. 1 i art. 11 ust. 2<sup>1</sup> ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. 2001.4.27 z późn. zm.), które zostały w niniejszej sprawie niesłusznie zastosowane...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie tego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżąca nie sprostала tym wymaganiom, sformułowane zagadnienia prowadzają się bowiem do zapytania o to, w jaki sposób – przy poczynionych przez skarżącą założeniach – należy rozstrzygnąć sprawę. Nie są to abstrakcyjne zagadnienia prawne, budzące poważne wątpliwości o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej, o których mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione pytania świadczą o tym, że skarżącej chodzi jedynie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej. Skarżąca nie wyjaśniła zresztą, na czym polegają jej wątpliwości, których – jak można sądzić – była pozbawiona, skoro powołała się równocześnie na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika już z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę opisaną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej; powtórzyła jedynie zarzuty wypełniające powołaną podstawę kasacyjną.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).